

**Aš priėmiau islamą kaip tikėjimą,
neprarasdamas tikėjimo į Jėzų Kristų
(ramybė jam) ar bet kurį iš Visagalio
Dievo pranašų**

**„Sakyk: „Žmonės, turintys Raštą! Ateikite
prie bendro žodžio tarp mūsų ir jūsų: kad
mes garbinsime tik Allahą, nepriskirsime
Jam partnerių...“
(Quranas, 3:64)**

**Parengė:
Muhammad Al-Sayed Muhammad**

[Iš knygos „Kodėl tikėti į islamo pranašą Muhammadą (ramybė jam)?“]

[Why Believe in the Prophet of Islam, Muhammad (peace be upon him)?]
Remiantis mūsų nagrinėjama tema: „**Aš priėmiau islamą kaip tikėjimą, neprarasdamas tikėjimo į Jėzų Kristų (ramybė jam) ar bet kurį iš Visagalio Dievo pranašų**“, kyla klausimas:

Kodėl islamas yra laimėjimas ir pergalė? Ir kaip neprarasti tikėjimo į Jėzų Kristų (ramybė jam) ar bet kurį kitą pranašą?

Visų pirma būtina atsikratyti asmeninių troškimų ir išankstinių nusistatymų, kad būtų galima šį klausimą nagrinėti racionaliai ir logiškai, vadovaujantis tuo, su kuo sutinka sveikas protas, naudojant mąstymo dovaną, kuria Allahas (Dievas) apdovanojo žmogų – ypač kai kalbama apie tikėjimą Dievu, Kūrėju, Aukščiausiuoju ir Šlovinguoju, bei apie tikėjimą, už kurį žmogus turės atsiskaityti prieš savo Viešpatį. Tai reikalauja gebėjimo atskirti tiesą nuo klaidos ir natūralaus žmogaus polinkio pasirinkti tinkamą tikėjimą, kuris atitiktų Dievo didybę.

- Žmogus patirs, ką reiškia priimti islamą, kai pamatys jo tikrumo įrodymus ir ženklus, kurie patvirtina jo Pranašo Muhammado (ramybė jam) žinią, kuris buvo šio tikėjimo skleidėjas. Tada jis šlovins Dievą už tai, kad Jis jį nukreipė į islamo palaimą – religiją, ir suteikė gebėjimą atpažinti jos tikrumą bei Pranašo žinią.

Trumpai tariant, kai kurie iš šių įrodymų ir ženklų yra šie:

Pirma: Pranašas Muhammadas (ramybė jam) nuo pat jaunystės buvo garsus tarp savo tautos dėl puikių moralinių savybių. Šios savybės aiškiai rodo Dievo išmintį pasirenkant jį pranašu. Pagrindinės iš šių savybių yra jo tiesumas ir patikimumas. Neįsivaizduojama, kad žmogus, žinomas dėl šių dorybių – tiek, kad buvo vadinamas pagal jas – staiga atsisakytų tiesos ir meluotų savo tautai, o juo labiau meluotų Dievui, teigdamas, kad yra pranašas ir pasiuntinys.

Antra: Jo kvietimas (ramybė jam) dera su grynu prigimtiniu jausmu ir sveiku protu. Tai apima:

☞ Kvietimą tikėti į Dievo buvimą, Jo Vienybę dieviškume, Jo didybę ir beribę galią.

☞ Nereikšti maldų ar garbinimo niekam kitam, tik Jam (nei žmonėms, nei akmenims, nei gyvūnams, nei medžiams...).

☞ Nebijoti ir neturėti vilties iš nieko kito, tik iš Jo.

Kad žmogus susimąsto: „Kas mane sukūrė ir atvedė į šį pasaulį visas šias būtybes?“ – logiškas atsakymas yra, kad tas, kuris sukūrė ir atvedė visas šias būtybes, neabejotinai turi būti galingas ir visagalis Dievas, apibūdinamas savo gebėjimu kurti ir sukurti iš nieko (nes nelogiška, kad kažkas atsirastų iš nieko savaime).

O jei žmogus paklausia: „Kas sukūrė šį Dievą ir jį atvedė?“ – ir jei atsakymas būtų: „Be abejo, kitas Dievas, turintis galybę ir didybę,“ – tada žmogus būtų priverstas nuolat kartoti tą patį klausimą be galo. Todėl logiškas šio klausimo atsakymas yra tas, kad šiam Kūrėjui, turinčiam absoliučią galią ir gebėjimą kurti iš nieko, nėra Kūrėjo – jis yra amžinasis, ir tik jis turi šį unikalų gebėjimą. Todėl jis yra tikrasis Dievas, Vienintelis, Neprilygstamas, vienintelis vertas garbinimo.

Be to, nederą Dievui (Allah) įsikūnyti į sukurtą žmogų, kuris miega, šlapinasi ir tuštinasi. Tai lygiai taip pat taikoma ir gyvūnams (karvėms ir kt.), ypač atsižvelgiant į tai, kad visų jų likimas – mirtis ir virsmas pūvančiais lavonais.

📖 *Rekomenduojama skaityti knygą:*

„Ramus dialogas tarp induisto ir musulmono“.

“*A Quiet Dialogue between a Hindu and a Muslim*”.

☞ Raginimas nesivaizduoti Dievo statulose ar kitomis formomis, nes Jis yra daug aukštesnis už bet kokią atvaizdą, kurį žmonės galėtų sugalvoti ar sukurti pagal savo užgaidas.

📖 *Rekomenduojama skaityti knygą:*

„Taikus dialogas tarp budisto ir musulmono“.

“*A Peaceful Dialogue Between a Buddhist and a Muslim*”.

☞ Kvietimas nepriskirti Dievui poreikio turėti palikuonių, nes Jis yra Vienas, negimęs iš nieko, todėl Jam nereikia nieko gimdyti. Jei Jis tai darytų, kas sulaikytų Jį nuo turėjimo dviejų, trijų ar daugiau vaikų? Ar tai nesukeltų jų sudievinimo? Tai savo ruožtu vestų prie to, kad maldos ir garbinimas būtų nukreiptas į daugybę dievų.

☞ Kvietimas apvalyti Dievą nuo šlykščių savybių, kurios jam priskiriamos kitose religijose, pavyzdžiui:

- Judaizmo ir krikščionybės Dievas apibūdinamas kaip apgailestaujantis, kad sukūrė žmogų, kaip nurodyta Pradžios knygoje 6:6. [Krikščionių Biblijoje yra žydų raštai kaip pirmoji dalis, vadinama Senuoju Testamentu]. Apgailestavimas kyla tik iš klaidos, padarytos nežinant pasekmių.

- Judaizmo ir krikščionybės Dievas apibūdinamas kaip ilsėjęsis po dangaus ir žemės sukūrimo, kaip minima Išėjimo 31:17, ir atsigavęs jėgas (pagal anglišką vertimą).

O ilsėjimasis ir jėgų atgavimas kyla tik iš nuovargio ir pastangų.

📖 Rekomenduojama skaityti knyga:

„Palyginimas tarp islamo, krikščionybės, judaizmo ir pasirinkimo tarp jų“.

“A Comparison Between Islam, Christianity, Judaism, and The Choice Between Them”

☞ Kvietimas atskirti Dievą nuo rasizmo savybės ir atmesti judaizmo teiginį, kad Dievas yra skirtas tik tam tikriems asmenims ar grupėms. Kaip žmonės, prigimtimi Dievo sukurti neapkęsti rasizmo, taip netinkama šią ydą priskirti pačiam Dievui, kuris šią prigimtį juose įdiegė.

☞ Kvietimas tikėti Dievo didybe, tobulumu ir grožiu, pabrėžiant Jo beribę galią, tobulą išmintį ir viską apimančias žinias.

☞ Kvietimas tikėti dieviškais Raštais, pranašais ir angelais. Čia pateikiama analogija tarp mašinos ir žmogaus. Kaip mašina, turinti sudėtingas dalis, reikalauja savo kūrėjo pateikto naudojimo vadovo, kad būtų paaikšintas jos veikimas ir naudojimas, siekiant

išvengti gedimų (tai reiškia kūrėjo pripažinimą), taip ir žmogus – kur kas sudėtingesnis už bet kurią mašiną – reikalauja naudojimo vadovo ir vadovybės, vadinamos vadovaujančia knyga, kuri paaiškina jo elgesį ir padeda sutvarkyti gyvenimo būdą pagal Dievo nustatytus principus. Šią vadovybę Dievas suteikia per savo pranašus, kuriuos Jis pasirinko perduoti savo apreiškimus per angelą, kuriam patikėta perduoti Dievo įstatymus ir mokymus.

☞ Kvietimas gerbti ir pakelti Dievo pranašų ir pasiuntinių statusą, atmetant klaidingus kaltinimus, priskirtus jiems kituose tikėjimuose, kurie prieštarauja doram žmogaus elgesiui – juo labiau pranašui. Pavyzdžiai:

- Judaizmas ir krikščionybė kaltina pranašą Aaroną, kad jis garbino stabą – veršiuko pavidalu – netgi pastatė jam šventyklą ir liepė izraelitams jį garbinti (Išėjimo knyga 32).
- Taip pat kaltinama, kad pranašas Lotas gėrė alkoholį, apvaisino savo dvi dukras ir jos pagimdė jam vaikus (Pradžios knyga 19).

- Kritikuoti tuos, kuriuos Visagalis Allahas pasirinko būti Jo pasiuntiniais tarp Jo ir Jo kūrinių bei perduoti Jo žinią, reiškia kritikuoti patį Dievo pasirinkimą ir apibūdinti Jį kaip nežinantį paslėptų dalykų bei stokojantį išminties dėl tariamai blogo tų, kurie turi būti pavyzdžiu – pranašų ir pasiuntinių – pasirinkimo. Iškyla klausimas: jeigu pranašai ir pasiuntiniai nebuvo apsaugoti nuo tokių jiems priskiriamų nedorybių, ar jų pasekėjai būtų nuo jų apsaugoti? Tai galėtų tapti dingstimi pateisinti tokių nedorybių atsiradimą ir plitimą.

☞ Kvietimas tikėti Paskutinio teismo diena, kai mirusieji bus prikelti ir teisiami. Tikintieji ir geri darbai bus atlyginti amžinu palaimos gyvenimu, o netikintieji ir blogi – amžinu kentėjimu.

☞ Raginimas kurti teisingus įstatymus, puoselėti kilnų mokymą ir ištaisyti ankstesnių religijų tikėjimo iškraipymus. Pavyzdžiui:

- **Moterys:** Judaizmas ir krikščionybė priskiria Ievai (Adomo žmonai, ramybė jiems abiem) kaltę dėl Adomo nepaklusnumo – esą ji sugundžiusi jį valgyti nuo uždraustojo medžio, kaip

rašoma (Pradžios knygoje 3:12), o Dievas už tai nubaudęs ją nėštumo ir gimdymo skausmais bei tą prakeiksmą perdavęs jos palikuonims (Pradžios knyga 3:16). Tačiau Šventasis Koranas paaiškina, kad Adomo nepaklusnumo priežastis buvo Šėtono pagunda (t. y. ne jo žmona Ieva), kaip minima [Sūra Al-A'raf: 19–22] ir [Sūra Taha: 120–122]. Taip pašalinamas ankstesnių religijų priešiškusis moterims, kilęs iš šio klaidingo įsitikinimo. Islamas atėjo su kvietimu gerbti moteris visais jų gyvenimo etapais. Pavyzdžiui, pranašas Muhammadas (ramybė jam) sakė: „Elkitės su moterimis maloniai“ [Sahih al-Bukhari]; ir jis taip pat sakė: „Kas turi dukterį ir jos nepalaidoja gyvos, jos neįžeidinėja ir nesuteikia pirmenybės savo sūnui prieš ją, Allahas dėl jos įleis jį į rojų.“ [perdavė Ahmad].

- Karai: Judaizme ir krikščionybėje minimos daugybės karų istorijos, kuriose raginama žudyti ir naikinti visus – vaikus, moteris, senolius ir vyrus, kaip (Jozuės knygoje 6:21) ir kitur. Tai paaiškina šiuolaikinį žiaurumą, abejingumą žudynėms ir genocidams (kaip dabar vyksta Palestinoje). Tuo tarpu islame atsiskleidžia tolerancija net karo metu – draudžiama klasta, taip pat vaikų, moterų, senolių ir nekariaujančių žmonių žudymas. Pavyzdžiui, pranašas Muhammadas (ramybė jam) sakė: „Nežudykite kūdikio, vaiko, moters ar seno žmogaus“ [perdavė al-Bayhaqi]; jis taip pat ragino elgtis gerai su belaisviais, kurie kovojo prieš musulmonus, ir draudė juos žaloti.

📖 Rekomenduojama skaityti knygą:

„Islamo mokymai ir kaip jie sprendžia praeities ir dabarties problemas“.

“Islam's Teachings and How They Solve Past and Current Problems”.

Trečia: Stebuklai ir nepaprasti įvykiai, kuriuos Allahas įvykdė per pranašą Muhammedą (tebūnie jam taika), kad parodytų Savo paramą jam. Šie stebuklai skirstomi į:

➤ **Materialūs stebuklai**, tokie kaip vandens trykštelėjimas iš jo pirštų (tebūnie jam taika), kas kelis kartus išgelbėjo tikinčiuosius nuo žūties dėl troškulio.

• **Nematerialūs (nematomi) stebuklai**, tokie kaip:

➤ Jo maldų išklausymas, kaip jo malda dėl lietaus.

Pranašavimai apie tai, ko žmonės negalėjo žinoti: Pranašas Muhammedas (tebūnie jam taika) pranašavo apie būsimus Egipto, Konstantinopolio ir Jeruzalės užkariavimus, bei šių teritorijų įtraukimą į islamo valstybę. Jis taip pat pranašavo Aškelono (Filistine) užėmimą ir prijungimą prie Gazos (vadintos Gaza Aškelonas), sakydamas: „**Geriausias iš jūsų džihado yra sargyba pasienyje, o geriausia iš jų – Aškelone.**“ [Al-Albani – Silsilat as-Sahīha]. Tai subtiliai reiškia, kad vieta, paminėta hadise, ateityje taps didžiojo džihado vieta, kur kilnūs kovotojai turės parodyti didelę kantrybę, ištvermę ir ryžtą gindami Allaho reikalą. Viskas, ką jis pranašavo, išsipildė.

➤ Pranašas Muhammadas (ramybė jam) daugiau nei prieš 1400 metų pranašavo daugybę mokslinių, nežinomų faktų, o vėliau šiuolaikinis mokslas atrado jų teisingumą ir tikslumą. Pavyzdys – jo žodžiai:

„Kai lašeliui (sėklai) praeina keturiasdešimt dvi naktys, Allahas atsiunčia angelą, kuris jį suformuoja ir sukuria jo klausą, regėjimą, odą, kūną ir kaulus...“ [Musulmonų perdavimu].

– Šiuolaikinis mokslas patvirtino, kad septintos savaitės pradžioje, tiksliai nuo 43-ios dienos po apvaisinimo, pradeda formotis embriono kaulų struktūra ir pradeda ryškėti žmogiškoji forma – patvirtinant Pranašo žodžių tikslumą.

• **Korano stebuklas** – tai didžiausias stebuklas, išliekantis iki Paskutinio teismo dienos. Jis pasižymi unikaliu stiliumi, kuris yra toks nepakartojamas, kad iškalbingi arabai nesugebėjo sukurti nė vieno skyriaus, panašaus net į trumpiausią Korano skyrių.

- Šventajame Korane minimi daugybė paslėptų dalykų – praeities, dabarties ir ateities – įskaitant daugelį mokslinių faktų, kurių

niekas negalėjo žinoti prieš daugiau nei 1400 metų. Vėliau šiuolaikinis mokslas atrado jų teisingumą ir tikslumą. Tai tapo priežastimi, dėl kurios daugelis įvairių mokslo sričių mokslininkų priėmė islamą.

[Tarp tų, kurie viešai išreiškė gilų susižavėjimą astronomijos faktais Šventajame Korane, yra prof. Yoshihide Kozai, Tokijo observatorijos direktorius Japonijoje]. Vienas iš pavyzdžių – Korano užuomina, kad Aukščiausiasis Allahas nuolat plečia visatą, kaip sakoma:

"Ir dangų Mes sukūrėme su galia, ir iš tiesų Mes jį plečiame." [Adh-Dhariyat: 47]. Šis faktas buvo atrastas tik moderniais laikais. Kaip tikslūs yra Korano žodžiai ir kvietimas į žinias bei apmąstymą!

➤ Pirmasis Korano apreiškimas buvo: „Skaityk Viešpaties, kuris sukūrė, vardu“ [Al-Alaq: 1]. Skaitymas – tai kelias į žinias, supratimą ir žmonijos pažangą visose gyvenimo srityse.

📖 Norėdami išsamiau, žiūrėkite knygą:

„Islamas ir šiuolaikinio mokslo atradimai – įrodymai pranašo Muhammedo (tebūnie jam taika) pranašystei ir pasiuntinybei“.

“Islam and the Discoveries of Modern Science as the evidence and proofs of the prophethood and messengership of Muhammad (peace be upon him)”.

■ **Loginė pastaba:** Tai, kas buvo paminėta, yra teisingas kriterijus, kurį gali suprasti visi protai, nepriklausomai nuo jų lygio, kad atpažintų bet kurio pranašo ar pasiuntinio patikimumą ir, atitinkamai, jo kvietimo ir žinios tiesą. Jei žydui ar krikščioniui būtų užduotas klausimas: „Kodėl tikite tam tikro pranašo pranašyste, nors nebuvote liudininkas nė vieno jo stebuklo?“ – Atsakymas būtų toks: dėl nuolatinių jo stebuklų perdavėjų liudijimų.

➤ Šis atsakymas logiškai veda prie tikėjimo pranašu Muhammadu, nes jo stebuklų perdavėjų nuolatinių liudijimų yra daugiau nei bet kurio kito pranašo.

■ **Be to, per jo biografiją, kurią Allah apsaugojo, akivaizdžiai atsiskleidžia jo kvietimo tiesa:**

1. Jo nuolatinis troškimas praktikuoti tai, kam jis kvietė – įskaitant garbinimo veiksmus, kilnius mokymus ir taurų dorovingumą – kartu su savo dievobaimingumu ir asketišku požiūriu į šį laikiną pasaulį.

2. Pranašas Muhammadas (ramybė jam) atmetė mekiečių siūlymus dėl turto, karalystės, garbės ir santuokos su jų kilmingiausiomis dukromis mainais už tai, kad atsisakytų savo kvietimo (į vieno Dievo – Allaho – garbinimą, gryną atsidavimą Jam, stabų garbinimo atmetimą, gėrio skatinimą ir blogio draudimą), nors dėl savo kvietimo patyrė skaudų persekiojimą, neapykantą ir galiausiai karus iš savo tautos pusės.

3. Jo rūpestis mokyti savo bendruomenę ir draugus neperdėti jį šlovinant. Jis sakė: „Neperdėkite manęs šlovinti taip, kaip krikščionys šlovino Marijos sūnų. Aš esu tik tarnas, tad sakykite: ‘Allaho tarnas ir Jo Pasiuntinys.’” [Sahih al-Bukhari].

4. Allaho apsauga jam, kol jis perdavė savo žinią ir Allah jam suteikė džiaugsmą įtvirtinti Islamo valstybę.

✓ **Argi visa tai nėra pakankamas įrodymas, kad jis (ramybė jam) yra teisingas savo tvirtinime ir iš tikrųjų Allaho pasiuntinys?**

➤ Pastebime, kad frazė „ir jis atėjo su dešimčia tūkstančių šventųjų“ Pakartoto Įstatymo knygoje (33:2) buvo praleista arabiškame tekste po posakio [ir jis nušvito nuo Parano kalno], kuris primena pranašo Muhammado (ramybė jam) pranašystę, lyginant su saulės patekėjimu ir jos šviesos pasklidimu po horizontą. Pradžios knygoje (21:21) sakoma: „Ir jis – Izmaelis – apsigyveno Parano dykumoje“, Ir žinoma, kad Izmaelis (ramybė jam) gyveno Hidžazo žemėje. Todėl Parano kalnai yra Hidžazo kalnai Mekos mieste, ir tai aiškiai rodo į pranašą Muhammadą (ramybė jam), kai jis atėjo į Meką kaip užkariautojas be kraujo praliejimo ir atleido jos gyventojams, lydimas dešimties tūkstančių savo bendražygių. Ši praleista dalis [ir jis atėjo su dešimčia

tūkstančių šventųjų] yra patvirtinta Karaliaus Jokūbo Biblijos versijoje, Amerikos standartinėje versijoje ir Išplėstinėje Biblijoje.

➤ Also, in the pilgrims' hymn in (Psalms 84:6), the word (Baca) has been replaced in the Arabic text, so that it does not explicitly refer to the pilgrimage to the Kaaba in (Mecca), the homeland of Prophet Muhammad, as (Mecca) is called (Baca). It is mentioned in the Holy Quran as (Baca) in [Al-Imran: 96], and this text is confirmed in the King James Version and others [valley of Baka], where the first letter of the word [Baka] is capitalized to indicate that it is a proper noun, and proper nouns are not translated.

☞ *Daugiau informacijos žr. knygoje:*

„Muhammadas (ramybė jam) iš tiesų yra Alacho pranašas“.

“Muhammad (Peace be upon him) Truly Is the Prophet of Allah”.

■ **Islamo saikingumas ir visuotinis pritaikomumas:**

Islamą yra taikos religija, apimanti visus žmones, pripažįstanti jų teises ir kviečianti tikėti visais Alacho pranašais.

Islamą moko saikingumo visose gyvenimo srityse, ypač tikėjimo klausimuose, ir sprendžia vieną iš svarbiausių krikščionybės klausimų – Kristaus (ramybė jam) klausimą. Jis kviečia:

➤ Tikėti Jėzaus Kristaus (ramybė jam) pranašyste, jo stebuklingu gimimu ir stebuklu, kai jis kalbėjo lopšyje – kaip ženklą iš Alacho, pateisinančiu jo motiną nuo neteisingų kaltinimų, kuriuos jai metė judaizmas dėl tariamos ištvirkimo nuodėmės, kaip pagarbos jai išraiška ir kaip įrodymu jo būsimos pranašystės ir pasiuntinybės.

✓ **Iš loginės perspektyvos:**

Tai yra logiškas ir saikingas pareiškimas, kuris vengia dviejų kraštutinumų:

– Judaizmo aplaidumo neigiant Kristaus (ramybė jam) misiją, jų šmeižto apie jį ir jo gimimo prilyginimo ištvirkimui bei jo motinos įžeidinėjimų, Krikščionybės pertekliaus ir perdėto Kristaus sudievinimo.

■ **Kas tai paaīškina īš loginēs pusēs:**

- Kaip natūralus žmogaus protas ir sveika prigimtis nepriimtų idėjos, kad žmogus galėtų susijungti su gyvūnu (pvz., tuoktis su karve), kad gimtų būtybė, turinti abiejų bruožų – pusiau žmogus, pusiau gyvūnas – nes tai būtų žmogaus pažeminimas, nors abu yra kūriniai, lygiai taip pat nepriimtina manyti, kad dieviškoji prigimtis gali susijungti su žmogiška prigimtimi, kad gimtų būtybė, turinti abi – dieviškąją ir žmogiškąją – prigimtis. Tai būtų Dievo sumažinimas ir žeminimas.

Tarp Dievo ir žmogaus yra milžiniškas skirtumas – ypač kai manoma, kad tas "dieviškasis žmogus" gimė per moters lytinius organus, o dar blogiau – buvo išjuoktas, spjaudytas, pliaukštelėtas, nuplėštas nuo drabužių, nukryžiuotas ir palaidotas. Tokie įvykiai nepritinka Didžiajam Dievui.

- Yra žinoma, kad Kristus (ramybė jam) valgė maistą ir turėjo natūralių kūno poreikių. Tokie dalykai netinka Dievui – Jis negali būti apibūdinamas tokiu būdu ar įsikūnyti į sukurtą žmogų, kuris miega, šlapinasi, tuština ir savo kūne nešioja nešvarias išmatas.

- Kaip mažas ir ribotas indas negali sutalpinti jūros vandens, taip nepriimtina teigti, kad Dievas galėtų būti sutalpintas silpnos būtybės įsčiose.

- Kaip nėra logiška, kad kas nors neštų kito nuodėmę – net jei tai būtų tėvas ar motina – taip pat pasakyta ir krikščionybėje: „Tėvai neturi būti baudžiami už savo vaikus, nei vaikai už savo tėvus; kiekvienas mirs už savo nuodėmę“ (Pakartoto Įstatymo 24:16). Taip pat: „Siela, kuri nusidės, mirs. Sūnus nekenčės dėl tėvo kaltės, nei tėvas dėl sūnaus kaltės; teismojo teismas liks jam, o nedorojo nedorybė teks jam pačiam“ (Ezechielio 18:20). Todėl nelogiška teigti, kad Adomo palikuonys turėtų nešti nuodėmę, kurios jie nepadarė, dėl savo tėvo Adomo nepaklusnumo. Vadinasi, paveldėtos nuodėmės idėja atmetama pačios Biblijos pagrindu, ir todėl atpirkimo doktrina yra klaidinga, nes ji remiasi logiškai nepriimtiniu pagrindu.

- Jei manytume, kad Dievo atleidimui už Adomo nepaklusnumą (tai yra valgymą nuo uždraustojo medžio) reikėjo nukryžiovimo ir nužudymo, kodėl tada nukryžiovimas nebūtų buvę taikomi pačiam Adomui – tam, kuris nusidėjo – o ne Kristui, kuris buvo pamokslininkas, teisus mokytojas, pamaldus ir atsidavęs savo motinai? Be to, kaip galima teigti, kad būtina nukryžiuoti ir nužudyti patį Dievą, kuris, kaip teigiama, įsikūnijo žmogaus pavidalu?

- O kaip dėl didžiųjų nuodėmių ir nusikaltimų, kuriuos žmonija padarė po Adomo? Ar tam reikėtų naujo Dievo įsikūnijimo, naujo nukryžiovimo ir nužudymo? Jei taip, žmonijai prireiktų tūkstančių „Kristų“, kad atliktų tariamą atpirkimo vaidmenį.

- Kodėl Dievas negalėtų atleisti Adomui už jo nepaklusnumą (kadangi jis atgailavo ir gailėjosi dėl savo nuodėmės), kaip ir už kitas nuodėmes? Ar Jis tam nepajėgus? Žinoma, Jis yra visagalis.

- Ir jei teiginys apie Kristaus dieviškumą grindžiamas tuo, kad jis gimė be tėvo, tai ką tada pasakysime apie Adamą, ramybė jam, kuris buvo sukurtas be tėvo ir motinos?!

- Jei Kristaus dieviškumas grindžiamas jo stebuklais – ką pasakysime apie pranašą Mahometą (ramybė jam) ir kitus pranašus, kurie taip pat atliko daug stebuklų? Ar dėl to juos kas nors laiko dievais? Aišku, ne.

■ **Taip pat yra svarbus loginis paaiškinimas:**

Kadangi Kristaus, kurį krikščionybė vadina dieviškuoju atpirkėju, prigimtis gali būti tik mirtinga arba nemirtinga, tuomet:

1. Jei Kristaus prigimtis yra mirtinga, tuomet jis nėra Dievas, todėl teiginys, kad jis buvo Dievas ir atpirkėjas tuo pačiu metu – neturi galios.

2. Jei Kristaus prigimtis yra nemirtinga, nes jis esą yra Dievas, tuomet jis nemirė, ir vadinasi, nebuvo atpirkimo.

➤ Todėl, tai, ką mes paaiškinome logiškai apie tai, kad neteisinga tikėti, jog dieviškoji ir žmogiškoji prigimtys gali susijungti į vieną žmogišką būtybę – kaip tai teigiama apie Kristų – lygiai taip pat

taikoma kitoms religijoms ir tautoms, kurios skirtingais laikais tvirtino tą patį apie Krišną Indijoje, Budą Rytų Azijos religijose ir Horą senovės Egipte – kurio istorija net yra senesnė nei Kristaus.

✓ Taigi tampa aišku, kad ši doktrina nėra dieviškos kilmės, bet perimta iš senovės tautų tikėjimų – tik su nauju pateikimu per istorijas, mitus ir legendas, be jokio tvirto pagrindo dieviškoje Apreiškoje ar logikoje.

■ **Paiškinimas:**

➤ Krikščionybė teigia, kad Kristus (ramybė jam) yra Dievas, nors jis niekada to aiškiai nepasakė nė vienoje Evangelijoje – jokios aiškos frazės, pvz.: „Aš esu Dievas“ arba „Garbinkite mane“. Jis taip pat niekada nemokė savo mokinių to daryti.

– Priešingai, Evangelijoje pagal Matą (21:11) aiškiai sakoma, kad Kristus (ramybė jam) yra pranašas: „Minia atsakė: Tai Jėzus, pranašas.“

➤ Kristus (ramybė jam) taip pat mokė savo mokinius melstis — jis meldėsi ir nusilenkė veidu prie žemės, kaip parašyta (Mato 26:39). Kam jis lenkėsi? Argi ne savo Dievui?! Būtent taip atliekama malda islame.

➤ Kristus taip pat mokė savo mokinius sveikintis taikos pasisveikinimu, kaip rašoma (Jono 20:21, 26), tai yra islamo pasisveikinimas – sakoma: „Taika jums“ (arabiškai: As-salamu ‘alaykum), o atsakymas – „Ir jums tegu būna taika“ (Wa ‘alaykum as-salam).

➤ Daugelis žmonių, priėmę islamą, sako: „Dabar esame geresni krikščionys nei buvome anksčiau, nes sekame tikraisiais Kristaus mokymais.“

■ **Ką paiškiname:**

➤ Šventajame Korane yra ištisas skyrius, vadinamas Sūra Marjam (Marija), kuris išaukština Kristų ir jo motiną (ramybė jiems) taip, kaip tai nepadaryta net Biblijoje.

➤ Islamas iškelia Kristaus Jėzaus ir jo motinos Marijos statusą, kviečia tikėti juo kaip kilniu pranašu, kurį Dievas (Allahas)

pasiuntė, ir sekti jo mokymais, kurie dera su islamo mokymu, atneštu pranašo Muhammado (ramybė jam).

 Rekomenduojama literatūra:

„Ramus dialogas tarp krikščionio ir musulmono“

„Kodėl pasirinkti islamą kaip religiją?“

“A Quiet Dialogue Between a Christian and a Muslim.”

“Why choose Islam as a religion?”

■ **Apibendrinant:**

Kadangi šis pristatymas buvo objektyvus ir atitinka aiškų protą, kurį Allahas mums suteikė tam, kad atskirtume tiesą nuo klaidos, ir atitinka tyros sielos troškimą tikėti pakilusiomis tiesomis, kyla klausimas kiekvienam, kuris atpažino tiesą iš įrodymų apie pranašo Muhammado ir islamo teisingumą, bet dar nepatikėjo:

• Kas trukdo tau nuoširdžiai pagalvoti apie islamą ir apsvarstyti, ar jis suteikia atsakymus, kurių ieškai (ypač dėl tikėjimo į Allahą (Dievą), ko nerandi kitose religijose)? Nes kiekvienas žmogus bus atsakingas prieš Allahą už savo tikėjimą ir už tiesos ieškojimą savo pasirinkimuose.

✓ Kuo blogo yra pasirinkti Islamą, jei jis pateikia logiškus ir paprastus atsakymus į visus klausimus, neatmesdamas tavo tikėjimo į Kristų (ramybė jam) (in the correct way that aligns with nature and does not contradict clear reason and logical thinking), neprieštaraudamas protui ir sveikai logikai, išsaugodamas meilę ir pagarbą jam, nes Kristus islame užima aukštą ir garbingą vietą, kaip ir jo motina, Mergelė Marija (ramybė jai), ir neprarandant tikėjimo nė vienu pranašu?

Lai Allahas mus visus nukreipia į tai, kas gera ir teisinga.